

סיפורים נפלאים פרשת כי תבוא

נטלה מצה ופוררה אותה לצלחתו של הרבי. "זה טוב", אמרה. הנהן הרבי כנגדה, גחן ואכל! הבחין בהזדעזעותם של החסידים, ואמר: "אכילת 'שרויה' אינה איסור מדאורייתא, ואף לא מדרבנן, מנהג הוא, מנהג קדוש מקדמת דנא, אבל מנהג. לעומת כיבוד אם, שהיא מצות עשה מדאורייתא. והמזלזל בה, חלילה, עובר על "ארור מקלה אביו ואמו", שמזלזל בהם, מלשון קלון (רש"י וראב"ע) היש ספק כיצד לנהוג?!.... (והגדת)

"ברוך פרי בטןך ופרי אדמתך ופרי בהמתך" (כח, ד)

בפסוקים הבאים חוזר הקב"ה שנית על אותה ברכה, ואומר (שם, יא): "והותירך ה' לטובה בפרי בטןך ובפרי בהמתך ובפרי אדמתך...". ואכן, בעם ישראל תמיד נחשב ריבוי הילדים כברכה וכמקור לשמחה, בשונה מן התפיסה המקבלת אצל שאר העמים, הרואים בכך טרחה ויגיעה, וכלל אינם רוצים בכך. בהגדה של פסח "מעשה רב" כותב הרב ולך בהקשר לכך, כי באחד הימים נסע רבי שאול בראך מקאשוי לארץ ישראל לבקר את אמו הזקנה. כשעמד בנמל והמתין לאנייה, נגשה אליו נסיכה מבית המלכות האנגלי ואמרה לו: "אני מכבדת מאד את התנ"ך ואף עם התנ"ך יקר בעיני - אך דבר אחד מוזר בעיני ואינני מצליחה לקלוט אותו: מדוע יש לכם, היהודים, כל כך הרבה ילדים?" אם את מכבדת את התנ"ך - השיב לה הרב תשובה ניצחת - בוודאי הנך יודעת אודות מה שנאמר בפרשת נח; האלוקים צווה את נח להכניס לתיבה מכל החיות שנים שנים, אך מן הבהמה הטהורה אמר להכניס שבעה שבעה... לפיכך אנו, הטהורים שבאומות, איננו מסתפקים בהולדת שנים שנים, אלא מבקשים לכל הפחות שבעה שבעה...

"ברוך אתה בבואך וברוך אתה בצאתך" (כח, ו)

בין הברכות הנמנות בפרשתנו נאמר: "ברוך אתה בבואך וברוך אתה בצאתך". מביא על כך רש"י במקום בשם חז"ל: "שתהא יציאתך מן העולם בלא חטא כביאתך לעולם".

וצריכים אנו להבין כיצד מברכים אדם לזכות בדבר שכזה, הלא הכל בידי שמים חוץ מיראת שמים, ואם ישמור עצמו מן החטא לא יזדקק לברכה, ואם לא - מה תועיל לו הברכה? חז"ל אומרים במדרש "ה' צלך על יד ימינך". דהיינו, שכל מה

"ועתה הנה הבאתי את ראשית פרי האדמה"

(כו, י)

פעם עלתה על דעתו של הרה"ק רבי מרדכי מנדבורנא זיע"א לקיים מצות הבאת בכורים, על דרך שאמרו חז"ל "כל המביא דורון לתלמיד חכם כאילו מקריב בכורים", מה עשה, קנה כבשה ושחט אותה, את הבשר חילק לעניים לשבת קודש, ומהצמר נתן לאיש חסיד אחד שהיה תמים ומופשט מענייני העולם הזה, שיטווה ממנו כרך אחד של ציצית, ושכר שליח מיוחד ושם את כרך הציצית במקום המשתמר בבגד העליון של השליח, וחיברו שם לבגד, ושלחו להביא את כרך הציצית אל הרה"ק רבי חיים מצאנז זיע"א.

השליח עשה שליחותו ומסר לצדיק מצאנז דברי הקדוש רבי מרדכי שהוא רוצה לקיים מצות בכורים, וכי הביא לו לשם כך כרך ציצית, נהרו פניו של הרבי מצאנז ונטל בעצמו את הדורון ממקום חיבורו אל הבגד בחשיבות גדולה, והשליח סיפר שגם הנייר שעוטף את הציצית כרך הרבי מנדבורנא בעצמו, לקח הרבי מצאנז את הנייר והטמינו בחשיבות רבה במקום מיוחד.

"ארור מקלה אביו"

ואמו" (כו, טז)

בחור בא לפני ה"חזון איש", הוא מבית פושר, ה' זיכהו להתחזק, הוא לומד בישיבה, אבל כשהוא חוזר הביתה, יש לו בעיה, אמו לא מכסה ראשה, ואסור לומר דברים שבקדושה כנגד שערותיה המגולות של

אישה נשואה. מה יעשה, איך ישיר זמירות, ויברך ברכת המזון? ענהו ה"חזון איש": במשנה ברורה (עה, ה) מבואר, שדי בעצימת עינים. תסתכל בסידור, ודי. אבל לבו של הבחור נקפו: "אולי מוטב צידוד כל הגוף, שלא תהיה מולי?" החזון איש הזדעזע: "אם ההלכה מתירה, רצונך להחמיר על חשבון כבודה של אמן?! להתריס, להפנות אליה גב?! ואם היא תקום ותטרר להגיש לשלחן, ותסתובב סביב, אתה תשיר "אשת חיל" ותסתובב כנגדה כסביבון?! זו "חומרה" שתצית אש בבית, ואש גדולה ממנה בגיהנום!

ידוע כמה מקפידים בבעלזא על המנהגים ובפרט בפסח, ובפרט על מנהג רווח כהימנעות מאכילת "שרויה".

ה"שר שלום" מבעלזא זצ"ל הסב לשולחן ליל הסדר, ואימו הישישה לצידו. בהגיעם ל"שולחן עורך" הוגש המרק, נטלה האם מצה, ופוררה אותה במרק, לעיניהם המתפלצות של החסידים. אבל הרבי שותק, שתקו גם הם. אכלה, ונהנתה.

"אדם לעמל יולד" (איוב ה, ז)

הרה"צ רבי אשר פריינד התרחק והורה להתרחק מפינוקים. כאשר נכדו רצה להבריא ממנו יתושים, אמר לו: "יוגער מאן (אברך), צריך לסבול קצת בחיים..."
(נקודות של אור - ספינקא)

לעי"נ

הרה"צ פנחס בן ר' בנימין ביוש
רוזנבוים זצוק"ל - כ"ו בניסן

סיפורים נפלאים פרשת כי תבוא

לבין עם ישראל, וכשהם נתקלים בקדושה זו, הם נאלמים דום, וגם מלאך רע עונה בעל כרחו אמון. מעשה שהיה, שהגיע רבי שמואל בירנבוים זצ"ל לקליוולנד, להשתתף בחתונה, והתארח אצל תלמיד לשעבר, ששמש כאחד הר"מים בישיבת טעלו. מיד ביציאתם של רבי שמואל ובנו רבי אריה ליב זצ"ל מבית הנתיבות, הם נכנסו אל הרכב, פתחו ש"ס והתחילו ללמד. אחריהם צעד תלמיד, שהוביל את מזוודתם לתא המטען, לפתע הבחין בשני נוכרים המתבוננים בשני היהודים הלומדים, ואחד מהם אמר לחברו ברצינות: "האם אתה רואה את שני אלו? הם אינם מן העולם שלנו, הם שייכים לעולם אחר...". אותו תלמיד אף נוכח באירוע אחר, בו היה רבי שמואל, וכמה גויים צילמו אותו, כשהם ממלמלים: "הוא איש קדוש...".

"ובאו עליך כל הקללות האלה" (כה, טו)

יהודי אחד נכנס לבית הכנסת 'לדרמן' בשיכון חזו"א בב"ב, וביקש לברר היכן מתגורר הגר"ח קנייבסקי. המתפללים, שהבחינו שהוא בא ממרחקים, ויש לו משאלה חשובה מאוד, ניסו לדובב אותו כדי לשמוע מה מציק לו. 'אני רוצה לבקש מהרב קנייבסקי 'קללה'... השיב האיש. סתם ולא פירש. כיון שעל פניו נראה היה שמדובר ביהודי טוב, ושומר מצוות, הביאוהו המתפללים לביתו של הגר"ח, ומשהגיע תורו, חזר על המשאלה המוזרה. 'באתי לבקש מהרב 'קללה'... לפני מספר חודשים, סיפר האיש, עליתי ארצה עם אחי, לאחר שההורים שלנו נפטרו, הרכוש המשפחתי היה גדול מאוד, והגיע ל 5 - מיליון דולרים. הכסף היה אצל אחי, וכיון שסמכתי עליו במלוא המובן, ובדמיונותי השחורים ביותר לא חלמתי שהוא ינסה לעשוק אותי, לא חתמתי אתו על שטר, לראיה שהכסף אצלו. והנה, משהגענו ארצה, ובקשתי מאחי שייתן לי מחצית מהסכום הנ"ל, התעלם האח לגמרי מכל העניין, ואמר שמעולם לא היה אצלו כסף, בוודאי לא סכום גדול שכזה... האח לא רק התעלם ממני, אלא הלך כבר ועשה מעשה, והשקיע את כל הכסף בשיפוץ בית מלון באילת. אני רוצה שהרב יקלל את האח שלי, סיים היהודי את דבריו.

הגר"ח השיב, שמעולם לא הוציא מפיו קללה על שום יהודי, וגם עכשיו לא יעשה זאת, 'אבל אני מוכן לברך אותך שהכסף המגיע לך, יחזור אליך'.

סופו של המעשה היה, שבאחת השריפות הגדולות שהתחוללו באילת, עלה באש כל בית המלון המשופץ, ולא נותר ממנו כי אם עיי חרבות. האח ששיפץ את המקום, לא עשה עדיין ביטוח, כך שהוא איבד בן - לילה את כל הכסף שהשקיע.

הסוף הטוב של הסיפור היה שמשרד התיירות החליט להחזיר למשפץ מחצית מסכום ההשקעה שלו, בסך שנים וחצי מיליון דולרים, כאות הוקרה על 'הדאגה שגילה לעיר אילת'. האח, שראה בכך את יד ה', והבין שההפסד קרה בגלל עושקו את אחיו החליט להחזיר את הסכום שקיבל, לאחיו, ואף התעורר מכל העניין לתשובה שלימה. (עלינו לשבח)

שהאדם עושה הקב"ה עושה אחריו, בדיוק כמו שהצל של האדם מחקה את תנועותיו. ממילא יהודי שרוצה שהקב"ה יחון עליו וילמד עליו זכות וכתוצאה מזה יכתבהו לשנה טובה, צריך גם הוא ללמד זכות על אחרים.

משל לכפרי אחד בור וגס - המשיל הגה"ק רבי יוסף חיים, ה"בן איש חי" - שהגיע לאחותו שגרה בעיר הגדולה לביקור. ככפרי, הוא לא טרח שהחולצה תהיה במכנסיים והשיער יהיה מסורק, ומראהו היה מרושל ומוזנח. לאחר שאכל ושתה, הגיעה העת לישון. "אתה רואה את החדר האחרון משמאל?" מראה לו אחותו, "זה החדר שלך. לך לישון ואם אתה צריך משהו, תרגיש חופשי".

הבחור נכנס לחדר, והפלא ופלא... מיד כשהוא פותח את הדלת, בקיר מולו נפתחת דלת נוספת. הוא נכנס לחדר ומולו נכנס בחור נוסף. אבל הבחור הזה נראה נורא, שיער מבולגן, לבוש מרושל, ומראה מוזנח... הכפרי שלנו כועס ושואל בקול חד, כשכף ידו מסתובבת בצורת שאלה: "מי אתה? מה אתה עושה בחדר שלי?" להפתעתו הרבה, החוצפן אולי לא אומר בקול את מחשבתו, אבל עושה לו את אותה התנועה ביד, וגם עם השפתיים. ממש מרגיש בעל הבית... הבחור מנופף לאיום באצבעו ואומר: "תשמע חביבי, אני מזהיר אותך, אל תתעסק איתי. זה לא ייגמר בטוב!"... והליצן ממול מחקה אותו בנוגשלוטיות, כאילו הוא יודע מה תהיה התנועה הבאה.

אתם כמובן צוחקים על הטיפש שמימיו לא ראה מראה. אבל מידענו החליט שלפני שהוא נלחם חזיתית, הוא יברר עם אחותו מי זה הטרדן שבא להציק לו.

הוא הולך ומספר לה את הסיפור, והיא הבינה שמוחו של האח 'מוצלח' שלה לא יקלוט בצורה רגילה. אז היא אמרה לו "עזוב! למה לריב? לך תתפייס אתו ואני מבטיחה לך שיהיה בסדר"...

שמע האח בקולה וחזר לחדר. "ערב טוב"... הוא פונה לבחור בחיוך רחב. והבחור פתאום נהיה בנאדם, ענה לו בחיוך. הכפרי התלהב ושאל אותו בתנועות ידיים ושפתיים: "מה קורה איתך? הכל בסדר? חסר לך משהו?" והשני גם הוא התעניין אם הוא צריך משהו... פלאי הבראה... משראו שניהם שהכל בסדר והם לא צריכים כלום, פנו יחד לישון...

אם נלמד זכות האחד על רעהו, "כמים הפנים לפנים כן לב האדם לאדם", גם הוא יחייך אליך מהמראה וישמח איתך... והחשוב מכל: אבא האוהב שבשמים - ה' צילך על יד מיניך - ילמד עליך זכות ויכתוב אותך לשנה טובה ומתוקה, שהרי כל מה שאתה עושה, עושה גם הצל שלך...

כך נוכל לפרש את הכתוב בו פתחנו: "ברוך אתה בבואך", אם בבואך לדון את הזולת על מעשה שעשה, אתה דן אותו לכף זכות ומשתדל להסתכל עליו בצורה חיובית ו"ברוכה", אזי כאשר תעזוב את העולם ידונו אותו לכף זכות, "וברוך אתה בצאתך". (במחשבה תחילה)

"וראו כל עמי הארץ" (כה, י)

על אף גסות לבם של הגויים, גם הם מצליחים לחוש בברור, שישנו הבדל תהומי בינם